

Sygn. akt X C 3737/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. R. kwoty 1.469,37 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego – w dwukrotnej wysokości, tj. 540 zł i kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że pozwana zawarła w dniu 02 sierpnia 2012 r. umowę bankową z (...) Bank (...) S.A., na podstawie której Bank oddał do dyspozycji strony pozwanej środki pieniężne, a pozwana zobowiązała się do jej zwrotu na określonych w umowie warunkach. Pozwana nie wywiązała się z zaciągniętego zobowiązania i w związku z powyższym Bank dokonał wypowiedzenia umowy.

Na podstawie umowy o przelew wierzytelności z dnia 21 lipca 2015 r. powód nabył wierzytelność przysługującą wierzycielowi pierwotnemu - (...) Bank (...) S.A. Dowodem skutecznego nabycia wierzytelności jest m. in. wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego.

Na wartość przedmiotu sporu składa się kwota 1059,13 zł tytułem należności głównej oraz skapitalizowane odsetki umowne wraz ze skapitalizowanymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w kwocie 410,24 zł.

Pozwana A. R. nie stawiała się na rozprawę i nie zajęła stanowiska na piśmie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 21 lipca 2015 r. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W. (Zbywcą) a powodem U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. (Nabywcą). Przedmiotem umowy była sprzedaż na rzecz Nabywcy Portfela Wierzytelności, określonych szczegółowo w Załączniku nr 1 do umowy. Przeniesienie wierzytelności miało nastąpić w dniu wpływu Ceny.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 21.07.2015 r. k. 17-19, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji k. 12)

Powód U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wystawił w dniu 05 października 2016 r. wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...), w którym zawarł zapis, iż przysługuje mu wobec dłużniczki A. R. wierzytelność w wysokości 1469,37 zł z tytułu umowy bankowej.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda z dnia 05.10.2016 r. k. 4)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu powód nie wykazał aby przysługiwało mu roszczenie dochodzone pozwem, tzn. aby rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności przysługującej względem pozwanej wierzycielowi pierwotnemu.

W myśl przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki, przy czym wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Nie ulega również najmniejszej wątpliwości, iż wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku,

świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczane) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

W przedmiotowej sprawie powód wywodzi swe roszczenie z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 21 lipca 2015 r., na podstawie, której miał nabyć od wierzyciela pierwotnego dochodzoną pozewm wierzytelność. Powód nie wykazał jednakże, aby przysługiwało mu roszczenie dochodzone pozewm, tzn. aby rzeczywiście doszło do przelewu na jego rzecz wierzytelności przysługującej względem pozwanej.

W ocenie Sądu wymieniona umowa cesji nie dowodzi nabycia wierzytelności przez powoda, ponieważ wierzytelność względem pozwanej nie została w niej wprost wymieniona, a powód nie udowodnił przejścia konkretnej zindywidualizowanej wierzytelności na jego rzecz. Nie dowodzi nabycia tej wierzytelności W. z elektronicznego załącznika do umowy cesji jak na k. 12, który nie został nawet przez nikogo podpisany. Może on stanowić jedynie dowód tego, że dokument taki został sporządzony. Jest to wyłącznie dokument prywatny, podlegający swobodnej ocenie dowodów. Nie stanowi on w istocie części żadnego wykazu wierzytelności, który miał być zawarty w treści Załącznika nr 1 do umowy sprzedaży wierzytelności. W ocenie Sądu nie można na nim oprzeć stanu faktycznego przedmiotowej sprawy, ponieważ stanowi on jednostronne oświadczenie woli strony żywotnie zainteresowanej wynikiem procesu.

Zasadności roszczenia nie wykazuje również wyciąg z ksiąg rachunkowych i ewidencji analitycznej powoda (k. 4). Wyciąg ten mając na względzie treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011r. P 1/2010 utracił charakter dokumentu urzędowego korzystającego z domniemania prawdziwości. Stanowi on jedynie dokument prywatny pochodzący od powoda i wyrażający jego stanowisko w sprawie. Ponownego podkreślenia wymaga natomiast, że powód jest stroną zainteresowaną wynikiem procesu. Nie może on, zatem stanowić kluczowego dowodu na okoliczność nabycia przez powoda wierzytelności przysługującej względem pozwanej, jak i wysokości oraz wymagalność tej wierzytelności.

Sąd odmówił mocy dowodowej kserokopii bądź wydruku pisma pochodzącego od firmy (...) S.A. z dnia 11 września 2015 r. (k. 5–5v.) oraz kopii umowy nr (...) z dnia 01 sierpnia 2012 r. z załącznikami (k. 6-11). Za dowód w sprawie nie może bowiem zostać uznana kserokopia dokumentu złożona wraz z pozewm. Procedura cywilna nie zna takiego dowodu. Dokumenty, o których mowa w Kodeksie postępowania cywilnego, to dokumenty oryginalne, które mogą być zastąpione odpisami urzędowymi, gdy ustawa wyraźnie na to pozwala. Brak natomiast przepisu pozwalającego na zastąpienie dokumentu (oryginalnego) jego niepoświadczonym odpisem, w tym przede wszystkim odbitką ksero. Zwykła odbitka ksero (lub tym bardziej wydruk z systemu komputerowego) nie stanowi dokumentu, gdyż nie zawiera ani podpisu osoby poświadczającej, która odbitkę sporządziła, ani oryginalnego podpisu wystawcy dokumentu kopiowanego, ponieważ podpis oryginalny został tu odwzorowany metodą kopiowania elektrostatycznego, tj. kserograficznie. Warunkiem uznania kserokopii za dokument jest umieszczenie na niej zaopatrzonego podpisem poświadczenia jej zgodności z oryginałem dokumentu. Warunku takiego opisane kserokopie (wydruki) złożone przez powoda nie spełniają.

Powód nie przedstawił również potwierdzenia uiszczenia ceny, zatem nie wiadomo, czy do przelewu wierzytelności faktycznie doszło. Nie wykazano również skutecznego zawiadomienia strony pozwanej o cesji wierzytelności.

Powód w ogóle nie przedłożył dowodów potwierdzających istnienie i wysokość zobowiązania pierwotnego, a tym samym nie wykazał, aby wierzytelność będąca przedmiotem przelewu przysługiwała pierwotnemu wierzycielowi (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r. wydany w sprawie sygn. akt V CSK 187/06, publ. MoP (...)).

Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa, bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne, natomiast strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał

ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Powód winien, zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu.

Nie można było również w przedmiotowej sprawie uznać, że pozwana nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznała powództwo. Powód był w sprawie reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego i winien on przejawiać chociaż minimum staranności w wykazaniu zasadności powództwa. Zdanie się powoda na niezaprzeczenie merytorycznie jego twierdzeń przez pozwaną nie zwalniało go od wykazania chociaż minimum okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7.11.2007r. (II CSK 293/07) „Ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności”.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanej jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W art. 339 § 2 k.p.c. nie chodzi o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda. W omawianym przypadku sąd ocenia, czy okoliczności podane w pozwie nie budzą uzasadnionych wątpliwości, albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Wprowadzone przez przepis art. 339 § 2 k.p.c. swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku.

Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r. - III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkl. 1999/9/30).

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd powództwo oddalił, o czym orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSR Katarzyna Jerka